ISSN 0132-4462.
№10 2010
ЖОВТЕНЬ

перець

Автошарж.

У жовтні цього року колишньому головному художнику «Перця», заслуженому діячеві мистецтв України Валерію ЗЕЛІНСЬКОМУ виповнилося б 80 років. (Див. стор. 8-9)

Володимир АДАМОВИЧ

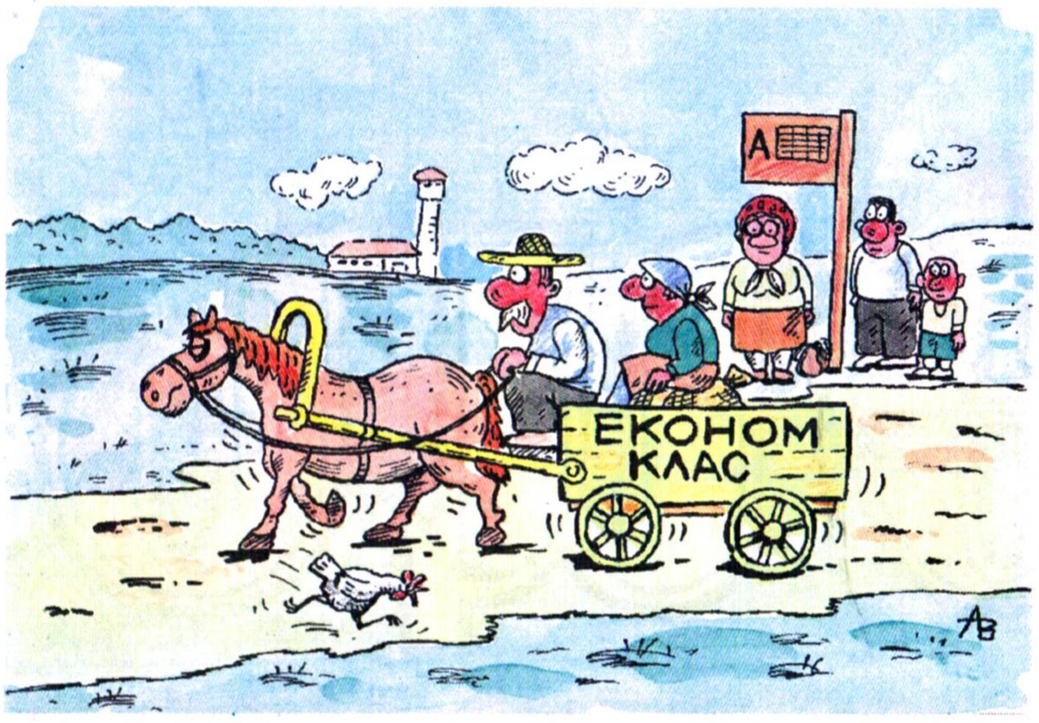

ЕЙФЛОРИЗМИ

✓ *Дармоїди були і є, збагатилось лише меню.*

✓ *Стан здоров'я: «Остання була зайва».*

✓ *Які ж це домашні тварини, якщо живуть у стайні?*

✓ *Де ви бачили собаку, злішу від свого хазяїна?*

Флоріан БОДНАР.

м. Чернівці.

Юрій КОСОБУКІН

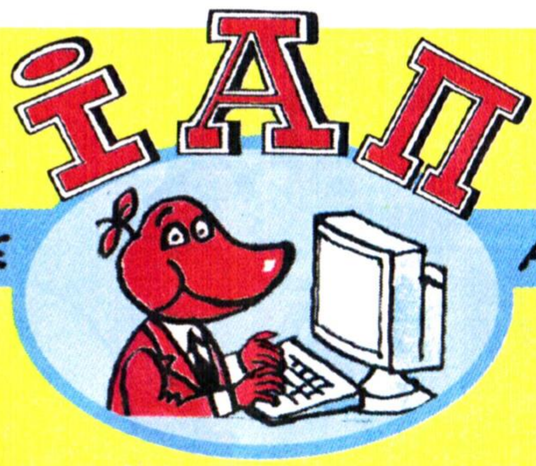

НЕМА ТЕПЕР ЗАПОРОЖЦІВ

От і ще одне село, Чернета Оржицького району, зникло із карти Полтавщини. Цього року така ж сумна доля спіткала і села Фуглі і Запорожці на Миргородщині. За десять останніх літ на Полтавщині загинуло близько 300 населених пунктів. Як дбаємо, так і маємо.

ЗНОВУ АВРАЛИ

Київська влада обіцяла на Покрову пустити швидкісний трамвай.

В авральному порядку вдень і вночі ставили бетонну огорожу, клали плитку, шліфували рейки... Але так і не встигли своєчасно і покласти, і пошліфувати. Трамвай, щоправда, пустили — після Покрови. До вокзалу від Борщагівки він рухається зі швидкістю 20 км на годину. Тому важко назвати його швидкісним.

«Така авральність звичайно ж позначиться на якості робіт,— зауважили кияни. — А чи не доведеться через деякий час знову витрачати кошти на усунення наслідків цієї поспішності?»

В ЧЕРГУ ДО КОМП'ЮТЕРА

За даними Інституту інформаційних технологій і засобів навчання Академії педагогічних наук середній показник комп'ютеризації українських шкіл — всього один комп'ютер на 30 учнів. Це в середньому.

Микола КАПУСТА

УВАГА! УВА

Продовжується передплата на 2011 рік!

Зайдіть на пошту або зверніться до листоноші і передплатіть «Перець» сьогодні! Не відкладайте цю справу на потім, і у Вас наступного року буде багато веселих і радісних днів.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Колись тут школа була...
— Так і нині ж є. Тільки тепер це школа собаківництва.

Олег СМАЛЬ

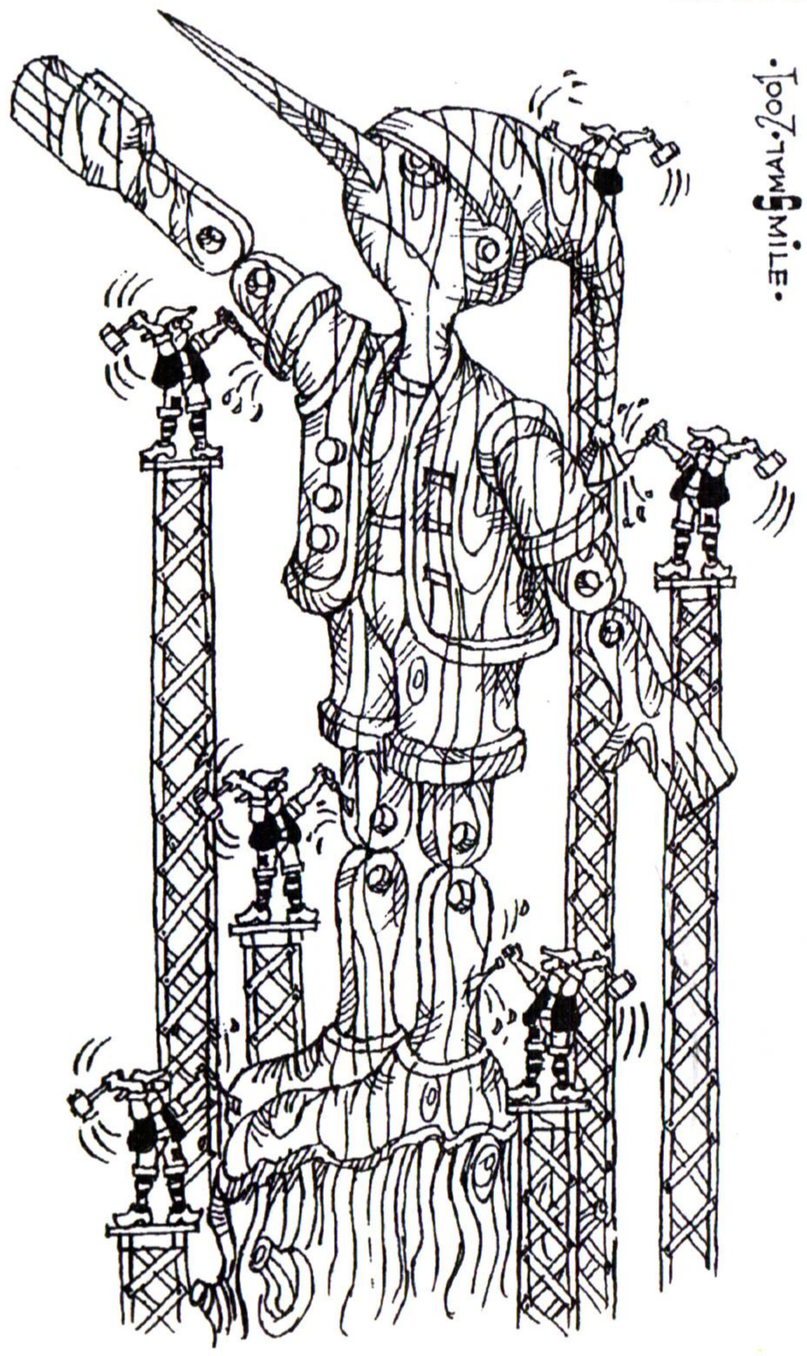

ГА! УВАГА!

Передплатна вартість «Перця» на 2011 рік така:

на 12 місяців — 65 грн. 64 коп.
на 6 місяців — 32 грн. 82 коп.
на 3 місяці — 16 грн. 41 коп.
Індекс — 74393.

Будьте з «Перцем»!

У каталозі періодичних видань України на 2011 рік дивіться сторінку 146.

У роздріб журнал надходить в обмеженій кількості і коштує майже удвічі дорожче, ніж за передплатою.

ДОМАШНЄ ВИХОВАННЯ

Батько і його малий син пізно ввечері сидять перед телевізором.

— Татусю, — озивається хлопченя,— а чому оте кіно, що буде потім, не можна дивитися тим, хто ще не має вісімнадцяти років?

— Помовч! — махає рукою батько. — Сиди, сам побачиш чому.

ВИБІР

— Гроші або життя!

— Беріть життя. Гроші мені дуже потрібні.

А ЛІКАРІ КАЖУТЬ...

У столітнього дідугана журналісти питають:

— А що про ваше здоров'я кажуть лікарі?

— Та що кажуть?! Киньте пити горілку, киньте палити, перестаньте їсти жирне і солодке. Ось уже сорок років одне й те саме торочать.

СВАРКА

Чоловік звертається до сусіда:

— Це на тебе учора ввечері дружина кричала, що я навіть футбол по телевізору не міг дивитися...

— Та ні... Це вона на собаку...

— То це вона собаці погрожувала забрати ключі від машини?

МУЗИКА

Новий українець із гордістю каже приятелеві:

— Влаштував сина в Музичну академію на платне відділення!

— Він у тебе співає чи грає?

— Та нашо воно йому! Хіба не знаєш — хто платить, той і музику замовляє.

Надіслав Володимир СУГЕРЕЙ.
м. Київ.

ПЕРЕКОНАВ

На ринковій площі мандрівний проповідник картає своїх одновірців, які торгують у день суботній, і ревно закликає їх покінчити із цією богопротивною справою.

Після проповіді підходить до нього один із тих торгівців і тицяє в руку жмуток грошей. Задоволений проповідник питає:

— Що, я Вас переконав?

— Мене — ні. Але бачу, що всіх інших переконали, і тепер по суботах у мене не буде конкурентів.

СКОРБОТА

Хоронять штукатура... Рідня плаче; неподалік за цвинтарним кущем стоїть якийсь чоловік і теж слізьми заливається.

— Ви знали небіжчика? — поцікавилися родичі.

— Я? — схлипнув той. — То був мій найкращий приятель!..

— Певно, то й для вас велика втрата?

— Ще й питаєте!.. Це ж тільки я чув його останні слова, до мене вони були звернені!

— Ви чули?.. Що він сказав? Як це було?

— Отак-о подивився мені пильно в очі і сказав: «Гришо, розтак твою маму, не розхитуй драбини!»

ДО І ПІСЛЯ

— До того як піти в армію, я спав прекрасно, бо знав, що мене охороняють; у армії став спати погано, бо вже й сам охороняв; після армії взагалі не можу заснути, бо знаю, як нас охороняють.

Надіслав Леонід ОПАРА.

ТРИМАЙМОСЯ

Даремно дехто скаржиться на депресію, даремно. Та й шкідливо це для організму. Оті «дехти» забувають чи не помічають, який надворі час. А він, тобто час, наснажує, дарує нові горизонти, робить кожного з нас свідомим бійцем за повну свободу, а у великих гуртах – життєлюбним електоратом. Не без винятків, на жаль... Он загалом енергійний, беручкий і оптимістичний львів'янин Володимир Аверін раптом занепав духом, почав навіть потай лаятися у триста тридцять три дідька. Стисло кажучи, потрапив у пазурі депресії. І чого б це?

Зразу скажемо: пан Володимир сам завинив – забув про отой самий час. Якось він на кілька тижнів відлучився від свого обійстя, що на околиці міста, у мікрорайоні Рясне-1. Але на якомусь тижні раптом потягнуло його повернутися. Не щось незбагненне потягнуло, а бізнесові справи. Приїхав до себе на вулицю Шевченка, 348 – і остовпів: нема на місці ні хати, ні сарайчика біля неї! Підкреслимо: був відсутній пару тижнів, не поневірявся десь роками у діаспорі, а от сталися такі разючі зміни!

Поки господар ходить по сусідах, аби з'ясувати подробиці дива, давайте поглянемо на справу з іншого боку

Будинок за наведеною адресою площею 53,4 кв.м. В.Аверін придбав у 2004 році. Оформив для приватизації прилеглої ділянки, сарайчика і т.п. відповідні

Валерій ЧМИРЬОВ

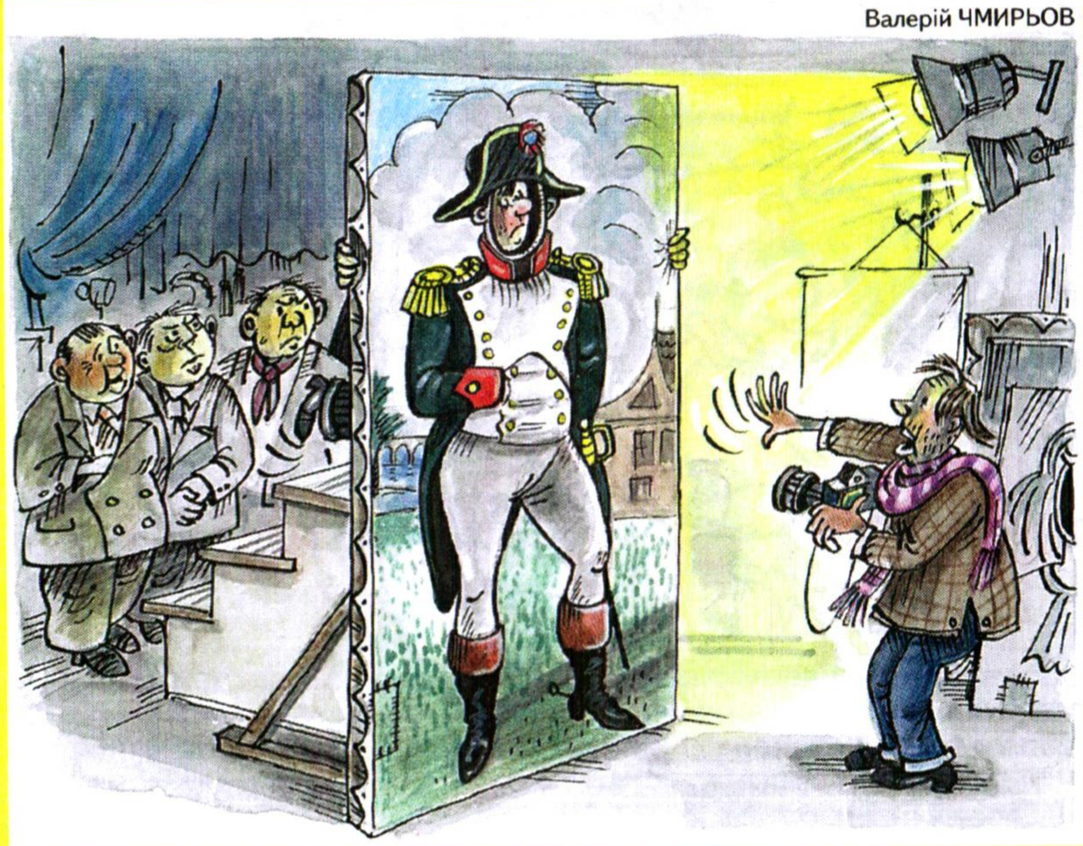

Віктор ПОПОВ

Георгій МАЙОРЕНКО

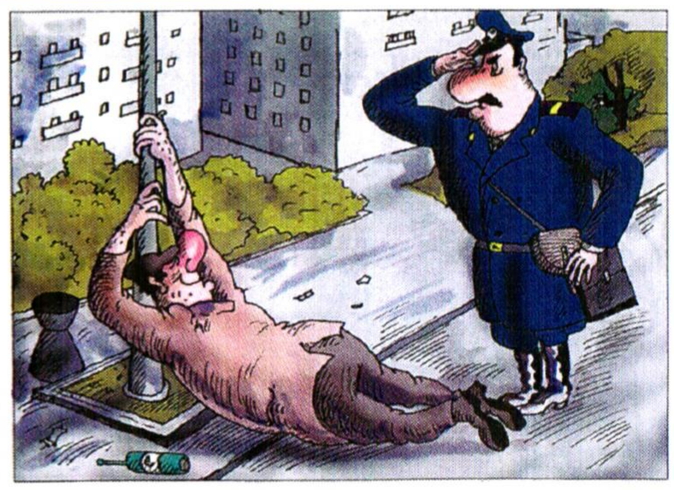

— Шановний, тут паркування заборонено!

Анатолій ГАЙНО

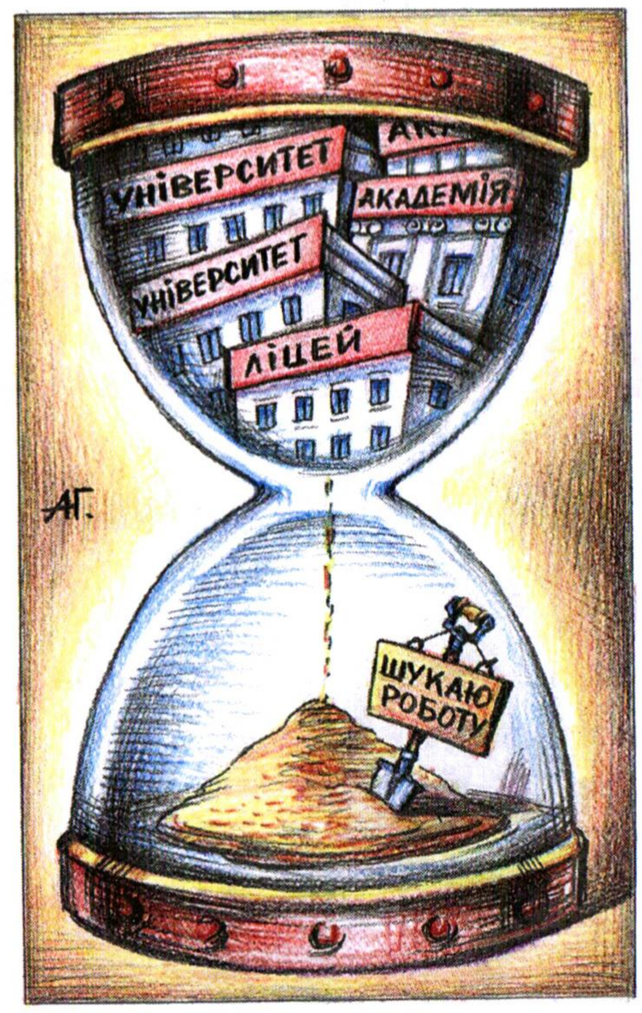

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Юрій ОПЕКАН

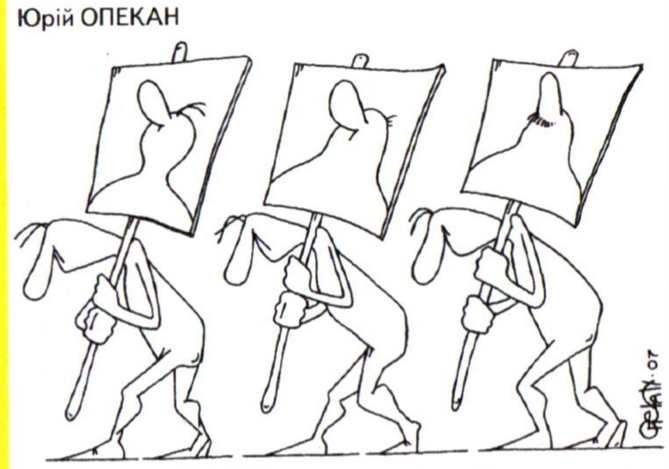

ХАТИ!

документи. А потім подарував свою власність доньці, щоб разом зайнятися бізнесом, а приміщення використовувати як склади для комп'ютерних товарів. І все було би й зараз нормально, якби він уважніше приглядався до того, який надворі час. Зокрема і в його конкретному дворі розміром три сотки. Саме поруч нього товариство з обмеженою відповідальністю «Львівжитлокомплекс» почало споруджувати житловий будинок.

Пан Володимир пам'ятає, що спочатку зодчим не сподобався (чи навпаки – сподобався) його сарайчик, і вони прихопили його, обгороджуючи територію будівництва.

– Я поговорив із виконробом,– згадує В.Аверін,– і пліт перенесли. І то без будь-якого скандалу, навіть телефонними номерами обмінялися.

Телефон пана Володимира так і не задзеленчав, а хата і сарай зникли безслідно.

Що ж сталося? Невже стихія? Справді, дощів минулого літа було забагато, але руйнівний торнадо у Львові не гостював...

А тепер об тім, про що довідався Володимир Аверін у сусідів. І не тільки у них. Виявляється, у квітні 2010 року пожежники управління МНС Шевченківського району виявили факт порушення норм протипожежних відстаней від хатини потерпілого до споруджуваного будинку. Менеджер «Львівжитлокомплексу» Віктор Макарчук не став впадати у депресію, а наказав знести будівлі Аверіна. Він, правда, викручується, не визнає себе винним, бо на будинку вішав оголошення: «Власників прошу об'явитися, будинок буде знесено». Написав і – квит! А господар зазнав збитків більш як на півмільйона гривень. Там і споруди, і комп'ютери на складі... До речі, все цінне зникло, але не загинуло – його розібрали забудовники.

Нині справа кочує прокурорськими кабінетами. Між іншим, не всі досі вірять, що таке може статися насправді, а не у страшному сні. А я тим часом дам пораду: тримаймося хати, панове!

Володимир ПАЛЬЦУН.

м. Львів.

Данило КУЗНЄЦОВ

Броніслав ЖУКОВСЬКИЙ

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

Сергій ФЕДЬКО

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Передай Василеві ще один такий віз готувати...

Валерій ЧМИРЬОВ

Анатолій ГАЙНО

— Ніно Іванівно, ви просили, щоб до школи прийшли мої батьки. Ось вони!..

ДУМКИ ВГОЛОС

- *Поки сім разів відміряв, то хтось уже відрізав.*
- *Приймати хабарі доручили восьминогу.*
- *Померлому хабарникові і в могилу кидали гроші у конвертах.*
- *Колишні черги вбили нинішні ціни.*

Василь ТИТЕЧКО.
с. Мале Вербче Рівненської обл.

Володимир СОЛОМАШЕНКО

КОМЕНТАТОРСЬКА ЛЯПАНИНА

- «Кусається добряче в середині поля суперника».

- «Все з ніг на голову ставить — все ставить на свої місця».
- «Зафіксував м'яч у своїх власних руках».
- «Лівоногий футболіст Ван Персі».

Зібрав Микола БОСАК.

Вітаємо ювіляра! Вітаємо ювіляра!

Я, Гриць Одарич, житель села Трихатки, повідомляю всім зацікавленим і компетентним органам, що якраз на святвечір перед різдвом у дворі моєї садиби мав контакт із представниками неземної цивілізації. Було це так.

Як уже смеркло, то моя жінка, так само жителька села Трихатки, згадала про мариновані грибочки з дубової бочки. Тобто вона зрихтувала нам із кумом вечерю, а про грибочки забула. А мій кум дуже їх полюбляє, особливо після моєї фірмової на травах і спеціях, бо он у французів є національний продукт «Наполеон», у нас же того продукту повно в кожній хаті, а патріотичної назви нема. Тепер же в незалежній Україні кожен громадянин може вільно реалізувати свої патріотичні почуття, і особисто я реалізував їх у напої домашнього виробництва «Іван Мазепа», який дуже припав до смаку моєму кумові, так само жителю села Трихатки, котрий мав із своїм сином, а моїм хрещеником, принести мені на

святвечір кутю за нашим давнім народним звичаєм. Так ото кум якраз мав нагодитися в гості, а на столі бракувало його улюблених опеньків на закуску до «Івана Мазепи», отож я зібрався у погріб по гриби.

Але щойно я вийшов на ганок,

як побачив, що від воріт до хати прямують не кум із хрещеником, а два гуманоїди, а над ворітьми на висоті близько десяти метрів од землі зависла літаюча тарілка, від якої йшло сильне синю-

вате світло, і гуманоїдів було видно як удень. Вони підійшли до мене й привітали із святвечором, на що я відповів із тривогою, що, мовляв, а де ж ваша вечеря. Вони перезирнулися, й один сказав:

— Пане Грицю, ми посланці далекої галактики, про існування якої земляни геть не знають, зате ми знаємо про вас усе.

Тут мені всередині похололо, бо три дні тому ми з кумом

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Гарно кукурікає!

Відомого письменника, головного редактора журналу «Київ», голову Київської організації Національної спілки письменників України, лауреата багатьох літературних премій Віктора БАРАНОВА із другим 30-літтям!

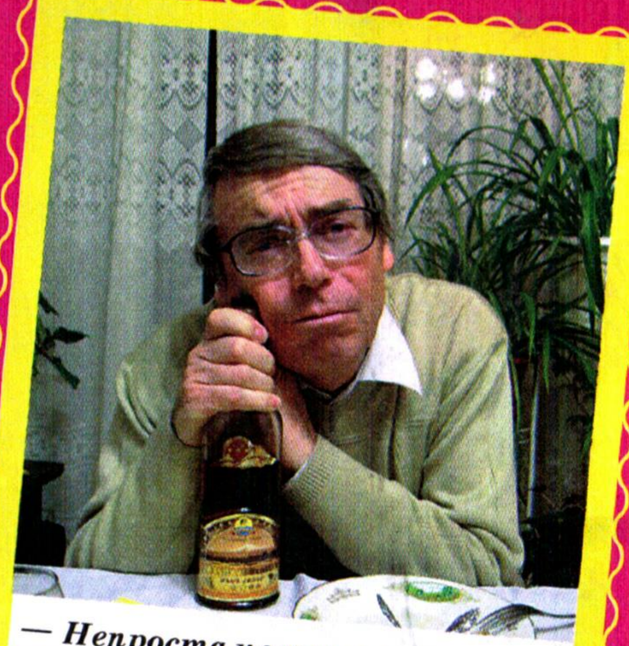

— Непроста це штука — ювілей.

КОНТАКТЕР

ГУМОРЕСКА

глушили у ставку рибу електрошоком, а це діло, вважай, браконьєрське й переслідуване законом, себто нашим дільничним Степаном Голібардою, із яким у мене ще в ранньому дитинстві не склалися стосунки, бо він за гороскопом Стрілець, а я Лев.

— То ви по мене за ту напівдохлу рибу? — спитав я навпрошки.

Гуманоїди перезирнулись, і один сказав:

— Ми знаємо, що земляни на Новий рік роблять одне одному подарунки. Зробіть ви нам, а ми вам.

— Що ж я вам подарую, як у вас усе є, навіть літаюча тарілка? — розвів я руками.

— Дайте згоду побувати на нашій планеті.

— Та ви що, здуріли? Зараз хрещеник вечерю принесе, а хрещеного батька чорти понесли в невідому галактику.

Гуманоїди перезирнулись, і один сказав:

— За вашу згоду ми подаруємо вам що завгодно. Автомобіль «Мерседес» бажаєте?

— Ви серйозно? — спитав я.

— Абсолютно серйозно. Нам потрібен контактер. Без нього ми не маємо права повертатися додому. Ми вибрали вас, пане Грицю. Дайте згоду, і ми виконаємо будь-яке ваше бажання.

— Тоді хвильку підождіть. Ось підійде кум, і ми порадимось.

— Кум відпадає,— сказав один гуманоїд. — Свідки не бажані. То яка ваша заповітна мрія?

— Хочу... — мовив я, а сам тієї миті геть не знав, чого ж я хочу. — Хочу, аби в усіх Трихатках і в усій Україні не стало колорадського жука.

Гуманоїди глянули один на одного й завмерли на цілих п'ять хвилин. Щось у їхніх головах загуло, заджеркотіло. Нарешті один сказав:

— Просіть «Мерседес».

— Ні,— вперся я. — Виведіть колорадського жука, і я лечу з вами.

— Почекайте,— сказали вони й легко доскочили до літаючої тарілки, яка весь час висіла над ворітьми. Через кілька хвилин гуманоїди знову постали переді мною:

— Просіть два «Мерседеси». Собі й кумові.

— Вибачайте! Моя умова — жук!

— Вілла на Сейшельських островах! — вигукнув гуманоїд.

— Жук! — ще голосніше вигукнув я.

— Посада президента вашої країни! Довічно!

— Жук!

— Посада президента Сполучених Штатів! І право спадковості!

— Жук! Жук!

— Це ваше останнє рішення?

— І навіть моя остання воля,— сказав я.

Гуманоїди скочили в тарілку, вона стрімко піднялася і високо в небі вибухнула, розлетівшись на вогненні скалки. Я думаю, що представники позаземної цивілізації, не виконавши завдання, змушені були самоліквідуватись, і якщо я їх до цього довів, то дуже шкодую за свою впертість.

Та от нарешті прийшов кум із хрещеником.

— Бачили фейєрверк? — радісно спитав малий.

— Та бачив,— зітхнув я. — Ідіть до хати, а я скікну в погріб на хвильку.

От я й думаю, чи не зацікавить ця моя інформація компетентні органи? Якщо так, то ласкаво прошу в наші Трихатки. Тільки прихопіть із собою з десяток ампул проти того клятого колорада! Бо влітку жити не дає.

Віктор БАРАНОВ.

ПЕРЧИНКИ

ПОЩАСТИЛО

Хоч у чомусь нам безперечно пощастило — реклама на нашому телебаченні з'явилася майже одночасно з дистанційним пультом управління.

МАЛО

Нашому народові стільки вже наобіцяно, а йому все мало і мало...

СКОРОТИЛИ

У Театрі юного глядача міста N під час кризи так скоротили штати, що у виставі «Колобок» головного героя з'їдає вже Заєць.

Зібрав Микола РАДЧЕНКО.

м. Нікополь на Дніпропетровщині.

Олексій КОХАН

НАШІ НЕЗАБУТНІ ОДНОПЕРЧАНИ

Валерій ЗЕЛІНСЬКИЙ

До 80-ліття від дня народження (1930-1997 р.)

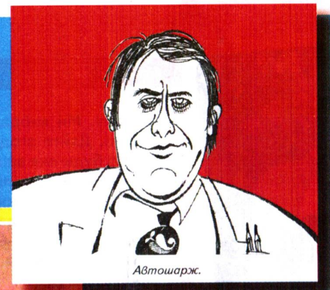

Автошарж.

КЛАСИК САТИРИЧНОЇ ГРАФІКИ

Валерій Федорович Зелінський народився 5 жовтня 1930 року у м. Вапнярці на Вінниччині. Ще й до школи не ходив, а вже малював веселі картинки. У школі був незмінним головним художником стінгазети. З десятого класу почав друкуватися в «Перці», а після закінчення Київського художнього інституту майже чотири десятиліття пропрацював у журналі. Його талановиті, веселі, дошкульні карикатури були окрасою нашого видання, стали класикою української сатиричної графіки.

1990 р.

— Ти чого, Петюх, під кулі лізеш?
— А що мені втрачати: зарплата мала, квартири не дають, ліків немає!..

1989 р.

Людські масштаби у бюрократичному штабі.

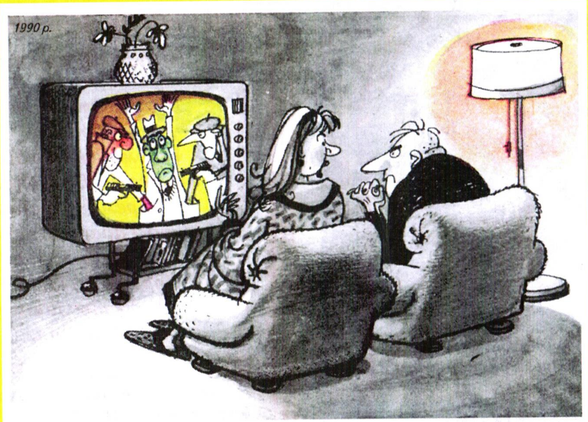

1990 р.

— До речі, де твоя зарплата?

1987 р.

— Закуску можеш не брати!

1989 р.

1990 р.

— Розумієш, я зі своєю розлучився, і транспорт присудили мені...

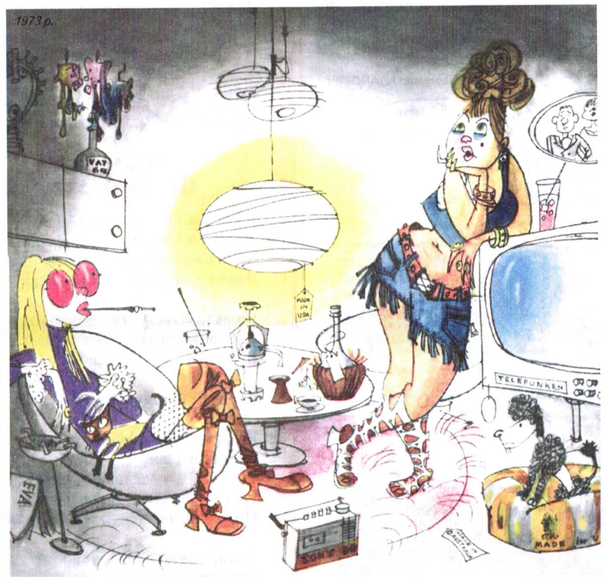

1973 р.

— У моєму домі все, все закордонне, тільки чоловік, на жаль, із Томашполя.

1983 р.

— Слухай, Петре! Я й гадки не мав, що Василь Юхимович такий набожний.

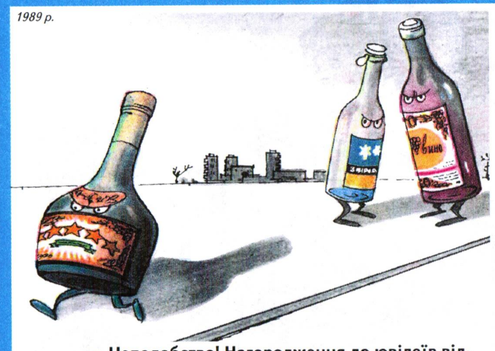

1989 р.

— Неподобство! Нагородження до ювілеїв відмінили, а йому все ще на кожен день народження нову зірочку чіпляють.

1985 р.

— На жінку старайся не дихати, а то одразу запах почує!

1990 р.

1983 р.

— Тільки вчора купив стілець виробництва вашої фабрики, а він зламався.
— То, може, ви на нього сідали?

ГРИВЕНЬ ЧИ ГРИВНЯ?

УСМІШКА

— Пані, я перепрошую, але ви неправильно говорите. Чому ви на гривню сказали гривень? Як — «коли»? Тільки що ви давали жінці здачу і сказали: «Візьміть свій гривень». Ану, подивіться, що там написано? Ну що, правда — гривня? Одна гривня, а не один гривень. Ну ви ж не кажете одна карбованець, так само як росіяни не кажуть одна рубля. А хіба ви чули, щоб німець казав один марк, один євр, чи американець просить заплатити одна долар? Тільки ми, наче якісь збоченці, називаємо жінку чоловіком. Чомусь раніше ніхто не казав замість один рубель — одна рубля. А рідну гривню можна ображати.

— Пане, досить нам мораль читати. Купили масло і йдіть собі.

— Як це — «йдіть»? А хто дасть гривень здачі?

Василь БАБІЙ.
м. Івано-Франківськ.

Анатолій ГАЙНО

— От із року в рік пишуть про зростання економіки, врожаїв, а як осінь — так ціни тільки ростуть і ростуть...

ЗАПИСКА ЧОЛОВІКОВІ

«Вікторе, забери синочка із дитячого садочка. P.S. Він сам тебе впізнає».

Надіслав Микола ЛЕБІДЬ.
м. Богуслав.

Володимир АДАМОВИЧ

Олег ГУЦОЛ

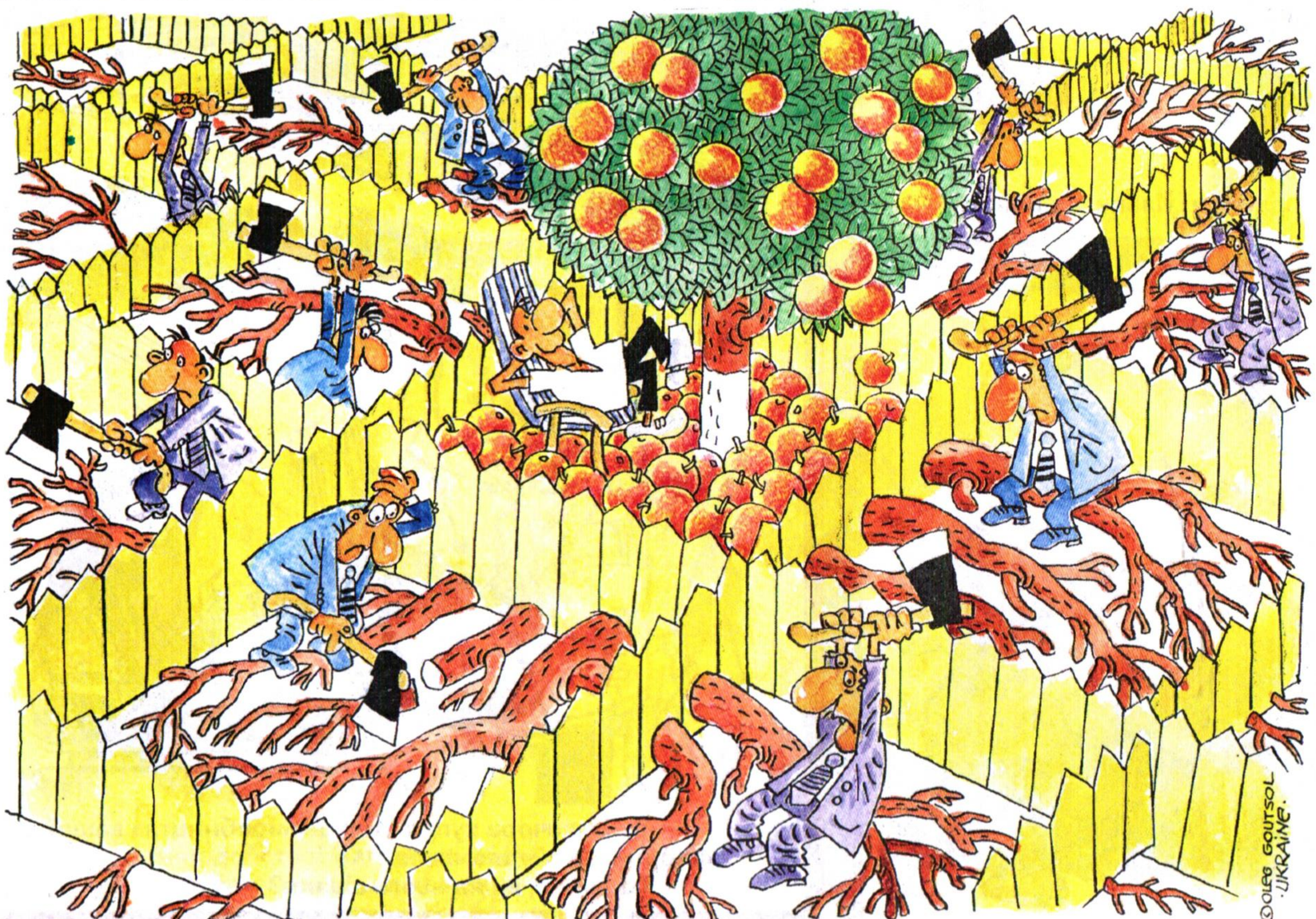

Вітаємо ювіляра!

Шанованого в народі поета і громадського діяча, лауреата Національної премії України імені Тараса Шевченка, Героя України, академіка, Бориса ОЛІЙНИКА з достославним 75-літтям!

❄ ❄ ❄

Людей, звичайно, більше, ніж народу...
Коли виспівуєш на цілий сход
Любов до людства... з сотого заходу,—
Згадай, нарешті, і про свій народ
Хоча б за те, що має він в цю мить
Виконувати каторжну роботу:
За тебе перед людством червоніть.

ПОХВАЛА НЕПІДКУПНІЙ

Коли здалось, що все пішло за доляр —
Земля і честь, могили й вівтарі,
Коли вже навіть провіщати долю
Взялись не звіздарі, а крамарі;

Коли здається, що саме повітря
Настояне на лжі, немов одвар,
Коли поет, як сутенер —
повію,
Кладе під владу Аполлонів дар;

Коли вам чорне видає за біле,
Не кліпнувши,
зело писучий син
І під стильовку стрижені дебіли
Полюють на людей, мов на тварин;

Коли, здалося світ дійшов до скону
І все людське убито до осердь,—
За невблаганним всеблагим законом
Приходить смерть.

Коса її надземної ограни,
З металу, непідвладного іржі,
Вона не загляда у табель рангів
На суднім рубежі.

Для неї всі однакової міти —
Король чи старець, щедрий чи скупий;
Вона — остання справедливість світу,
Яку нікому в світі
не купить:

Ні фарисею, що служив мамоні
І Україну гнув на свій копил.

Дружній шарж Анатолія ВАСИЛЕНКА.

Ні злодію державному в законі,
Що навіть Зевса з челяддю купив.

І відступає туга з-перед серця,
І щастя молить: «Зупинися, мить!»
І варто жить і прагнути безсмертя,
Коли є смерть,
яку не підкупить.

ПЕРЕМОВИНИ З ПРЕДТЕЧАМИ

На чумацькім шляху,
де вже душі складають
свій іспит,—
Так їм стужиться, часом,
на поклик козацьких левад,
Що, діставши люльки, враз ударять
в кресала —
аж іскри
Долітають до нас —
ми ж і досі гадаєм: мовляв, зорепад.

Так їх манить вернутись
в завічно полишені креси!
На Вкраїну поглянуть
крізь далеч немислимих днів
Та пройтися степами,
де жайвір снує в піднебессі,
Та заглянуть до хати:
а хто ж порядкує у ній?

Гей, зарано, предтечі,
вертатись до рідного поля.
Ми ще тільки дотямили, врешті,
на власнім горбі,
Чом це нами у січах
із кровію вирвану волю,
Перекупники з тилу
за безцінь скупили собі.

В нашій хаті на покуті
спритні захожі возсіли,
Де, зазвичай, сидів споконвіку
слов'янський дідух.
Тож заждіте, предтечі,
заки зберемося на силі
Та відчинемо двері —
чужинський провітрити дух.

ІРОНІЗМИ

◆ Краще погане життя, ніж гарний некролог.

◆ Чим більший мішок із грошима, тим тугіше він зав'язаний.

◆ Свобода вибору: раб обирає рабовласника.

◆ Сказав правду — виправдайся!

◆ Сміх без причини теж має свою... причину.

◆ Стійкість полягає не тільки в тому, щоб витримати критику, а й похвалу.

◆ Спочатку діти не можуть жити без батьків, а потім — із батьками.

Юрій РИБНИКОВ.
м. Полтава.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Заповніть, будь ласка, декларацію про доходи.

Сергій ФЕДЬКО

Олександр БАЗИЛЕВИЧ

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

У восьмому числі «Перця» було надруковано малюнок-байку нашого карикатуриста з м. Василькова Валерія Сингаївського: на постаменті — молоток, який забиває цвях. А навколо цього пам'ятника — цвяхи, навіть із квітами: прийшли віддати шану молоткові. Ось такий парадокс. А може, й не парадокс. Бо в житті всяке буває. Хіба не увічнюються в бронзі тирани, диктатори, гнобителі?..

Скажемо чесно, листів цього разу надійшло менше. Чимало читачів написали, що тут коментарі, як кажуть, зайві. Чимало, а не всі. Із отих «не всіх» журі відібрало три, на його думку, найвдаліші.

Отже, переможцями восьмого туру стали: **Павло ВАСЮК із міста Артемівська Донецької області —**

«Майже без слів...
Жаль гвіздків!»;

Анатолій КИСЛИЦЯ з міста Ізмаїла Одеської області —

«Я б посміявся й порадів,
Якби таке було лиш у гвіздків!»

та **Мирослав СОКОЛІЙ із смт Путили, що на Буковині —** ***«Що поробиш, у цвяхів немає голів. У них тільки шляпки».***

Вітаємо!
А тепер чергове завдання:
придумайте підпис до карикатури
Василя Фльорка.
На переможців чекають призи.

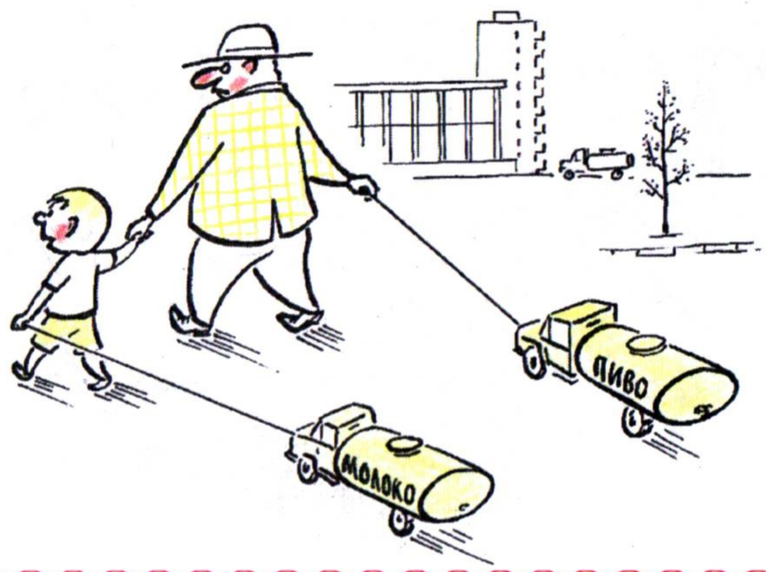

Кіт Вусань

Пригода

У вітрині гастроному — поглянь:
Спить, згорнувшись у клубок, кіт Вусань.
Продавця, що за прилавком стоїть,
Запитав я, скільки коштує кіт.
Здивувався продавець, спохмурнів:
— Про яких це ти питаєш котів?
Що потрібно? — говори без дурниць.
Ось, будь ласка, є цукерки «Киць-киць».
Несміливо розтулив я вуста:
— Відпустіть мені з вітрини кота...
Посміхнувся продавець в бік вікна:
— Я не можу продавать Вусаня.
Справа в тому, що вночі кіт оцей
Стереже наш магазин від мишей.

Квампот

На ставку під очеретом
Жаби квакають квартетом:
Про квапусту, про квасолю,
Про квартоплю-бараболю.
Заспівали про квампот —
І води набрали в рот.

Горобці

Відлетіли у теплі краї
Ластівки і співці солов'ї.
Одяглися дерева й кущі
У багряні і жовті плащі.
На кущах горобці цвірінчать,
Наче діти, що азбуку вчать.

Та зненацька у нас на очах
Горобці поховались в кущах,
Горобці припинили урок,
Бо над садом кружляв яструбок!

Налякав яструбок горобців
Та й кудись у луги полетів.
І поволі у нас на виду
Оживають кущі у саду.
Знов на них горобці цвірінчать,
Наче діти, що азбуку вчать.

Раптом знову у нас на очах
Горобці поховались в кущах,
Горобці припинили урок,
Бо над садом кружляв яструбок!..
І так далі, без кінця.

Дві качки

Бувальщина

...А було колись і так?
Біля водокачки
Запитав мене моряк,
Чи боюсь я качки.
Я на дядька моряка
Гордо так дивлюся:
Та я навіть гусака
Зовсім не боюся!
Що й казати, того разу
Я змолов дурницю,
Бо моряк мав на увазі
Качку-хитавицю,—
Качку, котра на морях
Кораблі гойдає,
А не ту, що по ставках
Рясочку збирає.

Анатолій КАЧАН.

Якщо розгадаєте РЕБУС, прочитаєте народне прислів'я про брехунів.

КАЗКА

СТОМЛЕНІ

На столі в плетеній із лози тарілочці лежали цукерки. Коли надворі звечоріло, і до кімнати крізь вікно зазирнув місяць, у плетениці щось заворушилося. Місяць не встиг й здивуватись, як із неї раптом вистрибнули цукерки. Спочатку — «Кара-Кум». Тричі перевернулась у повітрі і перетворилася на маленького шоколадного верблюдика. За нею — «Киць-киць». Після двох переворотів на столі з'явився ірисовий котик.

Верблюдик озирнувся довкола, струснув горбами і пробіг трохи уперед. Котик — навздогін.

Тим часом із плетениці вилетіла цукерка «Ведмедик клишоногий» — і, авжеж, на столі вже сидів шоколадний ведмедик. Він побачив верблюдика і котика, швидко підвівся й потупотів до них. Не встиг він сказати: «Давайте познайомимося!», як із тарілочки почулося клацання, наче хтось заряджав рушницю. І за мить із неї вилетіла цукерка «Мисливська» і навіть без перевертів у повітрі стала на столі мисливцем!

Що тут почалося!

Побачивши рушницю, верблюдик помчав, немов буря в пустелі.

Котик занявчав і кинувся навздогін, як вітер.

Ведмедик теж заквапився, наче за ним летів рій бджіл.

А мисливцеві що було робити? На те він і вийшов, тобто вистрибнув із плетениці, щоб когось уполювати. Прицілився і... опустив рушницю. Не може він у шоколадного верблюдика стріляти — а якщо такий один у цілому світі?! Та й ірисового котика він ще ніколи не бачив. І шоколадного ведмедика не зустрічав.

Почепив він рушницю через плече і побіг за усіма.

Верблюдик краєм ока помітив, що мисливець не цілиться, однак не стишив бігу — ану ж як той хитрість якусь замислив?!

А котик нічого не помітив — він не крутив головою навсібіч, бо дуже хотів наздогнати верблюдика.

Ведмедик хоч і стомився вже трохи, та відставати не збирався.

Мисливцеві ж швидко бігти заважала рушниця. Він її жбурнув убік.

Першим до неї підскочив верблюдик. Підхопив і прицілився у мисливця.

А той верблюдика не помітив, бо ось-ось мав вже наздогнати ведмедика.

«Треба його перегнати і налякати!» — подумав верблюдик і додав ходу.

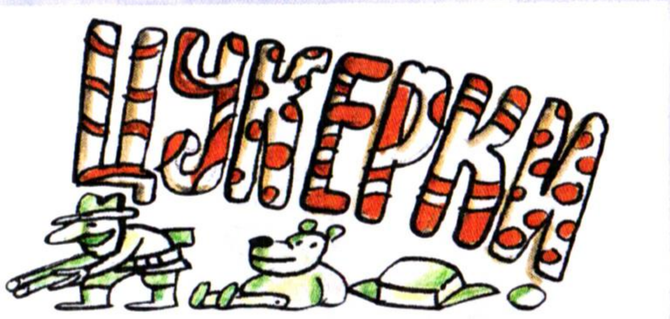

Та хіба можна перегнати мисливця, якому не заважає бігти рушниця?!

Аж до світанку бігали вони отак навколо тарілочки. А коли у вікно зазирнув перший сонячний промінь, потомлені пострибали до плетениці звичайними цукерками. Тільки дуже стомленими.

Це відразу помітила дівчинка Маруся, яка до сніданкового чаю завжди діставала з тарілочки цукерки. Власне, не діставала, а вони наче самі одна за другою стрибали в руки. А сьогодні чомусь не стрибали.

— Цукерки якісь стомлені,— здивувалася Маруся і не взяла жодної. — Треба попросити маму, щоб купила інші.

— Овва! — зрадів намальований на обгортці верблюдик, коли за Марусею зачинилися двері. І заснув.

— Пречудово! — сонно махнув хвостиком котик.

— Завтра знову побігаємо,— пробуркотів ведмедик і задрімав.

А мисливець нічого не сказав — він пильно розглядав свою рушницю і думав про те, як добре, що він нікого нині не вполював. Бо інакше не мав би завтра такої забави. Однак рушницю не відклав убік, а заходився чистити її — мав звичку тримати все в порядку.

Наступного вечора місяць викотився на небо аж на хвилину раніше — мабуть, боявся прогавити цукеркові перегони.

А, може, він теж зауважив мисливську рушницю і хотів потримати її — у дитинстві в нього не було такої іграшки.

Та найпевніше — йому просто сподобалося товариство.

І він із нетерпінням завис над самісіньким вікном, де на столі у плетениці лежали цукерки: «Кара-кум», «Киць-киць», «Ведмедик клишоногий» і «Мисливська».

— Раз, два, три! Починайте, будь ласка,— попросив місяць і аж заусміхався, чекаючи веселої забави.

Світлана ПРУДНИК.

Інтер-Диканька

Купальська ніч багаття палить,
Русалки всіх чарують тут,
Веселий німець щиро хвалить:
Диканька ваша є —sehr gut!

Зробив поляк Солосі хату,
Це був чудовий дружній жест,
Він покохав красу багату:
Диканька — bardzo dobrze jest!

Башкирцеву знавці становлять
У ряд уславлених імен,
Розчулено французи мовлять:
Диканька — o, mersi, tre bjen!

Рудий Панько гостей розваже
І жартів висипе мішок,
Тут росіянин зразу скаже:
Диканька — это хорошо!

Турист із Штатів пив перцівку,
Гуляв в Бузковому гаю
І тост промовив під кінцівку:
Диканька — bravo, I love you!

В Диканьці раді, як ведеться,
Гостям, що їдуть звідусіль —

Для друзів тут завжди знайдеться
На рушникові хліб, і сіль!

Віктор БУЛАВА.

смт Диканька на Полтавщині.

«Перед полюванням на зайців ми конєшно випили. Зайці, мабуть, теж прийняли на грудь, бо поперли на нас вперед іклами... Більше нічого не помню, бо упав із дерева».

«Я автоінспектору дєйствітєльно наїхав мотоциклом на лівий чобіт, бо вобще я працюю на «КамАЗі». А на «КамАЗі» мене міліція ніколи не останавлювала».

(Із пояснень).

«Ми стояли на березі річки і дивилися, як у теплі краї відлітають дикі гуси разом з учителем біології Василем Павловичем».

(Із шкільного зошита).

Зібрала Валентина БОРЩАГІВСЬКА.

Володимир АДАМОВИЧ

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Володимир СОЛОМАШЕНКО

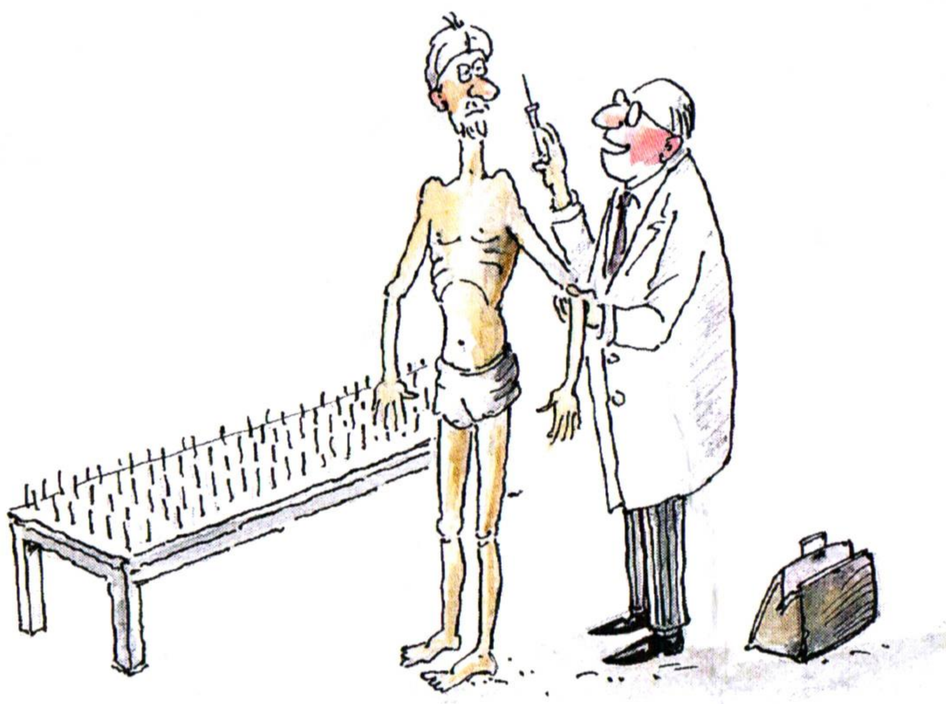

— Розслабтеся, це не боляче...

Анатолій ГАЙНО

— Не лякайтеся — то мій сусід. Страшно грипу боїться.

У нас в гостях болгарський побратим — тижневик гумору і сатири

Сатирик («Шершень»)

❄ ❄ ❄

Шеф торговельної фірми скаржиться колезі:

— Теперішні продавці нічого продати не можуть! А свого часу я мав службовця, який зумів продати доїльний апарат фермерові, в якого була тільки одна корова, а після того взяв у нього ту корову — як заставу за оплату того апарата.

Івайло НІНОВ

Івайло НІКОДІМОВ

Божидар ТОМОВ

НЕ МАЮ ЖОДНОЇ МОРОКИ

Є такі, що скаржаться то на се, то на те в нашому житті, а я — ні. Хтось не має вночі спокою через сусідство корчми — співи і крики несуться звідти; а ще — із вулиці: хтось кричить: «Поможіть!», хтось — «Рятуйте! Ріжуть!» А ще постріли, іноді вибухи і тривожне завивання автосирени.

Я ніколи нічого такого не чую. Сплю по десять годин уночі, і вранці — як огірочок. До того як став безробітним, спав по вісім годин, тепер — по десять. І ще дві — після обіду. Решту дванадцять годин доби розглядаю рибок у акваріумі або гладжу спинку моєї кішки; вона, моя кішка, дуже сумирне створіння — тільки писок розтуляє, ніби хоче щось мені сказати, і я вдячний їй за те, що нічого не каже, щадить мене, не займає своїми котячими проблемами, як і я не займаю її своїми.

Знайомі, звертаючись до мене, кричать. І дружина кричить: «Як можна бути такою байдужою худобиною?» Але я їх узагалі не слухаю. Бо нема смислу. І коли мене питають, завжди відказую, що не маю. Знаю, чого хочуть од мене: грошей, ідей чи чогось іншого такого, що можна попросити... Вони, оті, що питають, настирні: «Чого не маєш?» — «Не маю,— кажу,— грошей на слуховий апаратик. Зовсім глухий через один щасливий збіг обставин».

Я, на жаль, глухий не од природи, то уже потім стало, коли мене в одній кондитерській крамниці ударили по голові пляшкою, повною. Давно то було. Якби я був глухий од природи, то був би німий. Але я не німий, тому безробітний. Якщо хочете,— через інший, уже нещасливий збіг обставин: сказав при кількох своїх знайомих, що саме думаю про державу, в якій живу, про людей, які управляють державою, та про людей, які управляють безпосередньо мною, і з якими маю справу щодня. Якби був німий, то тільки гудів би: м-м-м! — і нічого б зі мною не сталося. Так що — жаль. Як то мовиться, півдобра — то іще не добро.

І ще: люблю дивитися телевізор. А там, як з'являється Шварценегер і починає стріляти з автомата та жбурляти гранати,— одразу розбираюся, що буде: погані загинуть, а з добрими нічого не станеться, щонайбільше — рана чи амнезія, і вони не будуть могти згадати чогось із свого попереднього життя. (І я хотів би впасти в амнезію і нічого не пам'ятати зі свого дотеперішнього життя, але — марно). То, значить, із ним, я про Шварценегера кажу, усе розбираю. Але потім починаються новини, з'являється якийсь — кажуть навіть, що я голосував за нього — і починає махати руками та ворушити губами. Але дуже швидко ворушить, і я нічого не розберу. Тож питаю дружину: «Що той пан каже?». А дружина на мигах, бо інакше зі мною не може, пояснює: «Пан каже, що нам із тобою добре, а буде ще краще у майбутньому». Про дружину промовчу, не наважуся твердити, що вона хто й зна яка щаслива, а от про себе можу сказати: не жаліюся. Так, нічого не чую. А що краще за це?

Із болгарської переклав Дм. МОЛЯКЕВИЧ.

Жейно ЖЕЙНОВ

❄ ❄ ❄

— Лікарю, болить мене печінка,— скаржиться алкоголік.

— Одеколон п'єте?

— П'ю, лікарю, але не допомагає!

Ніколай АРНАУДОВ

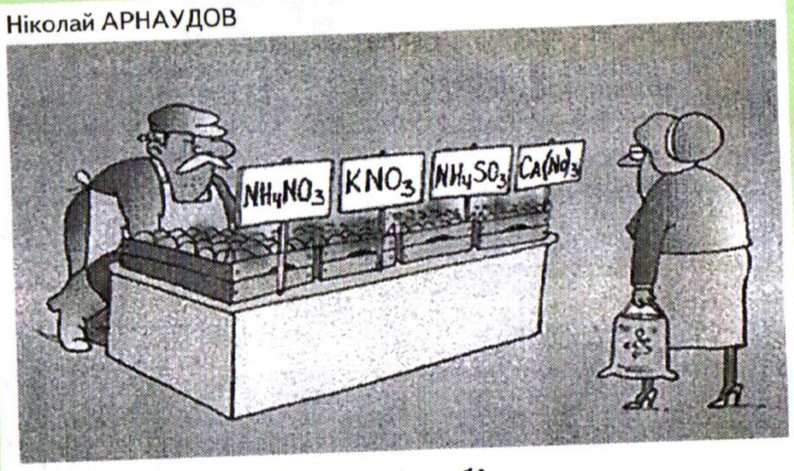

Великий вибір...

Івайло ЦВЄТКОВ

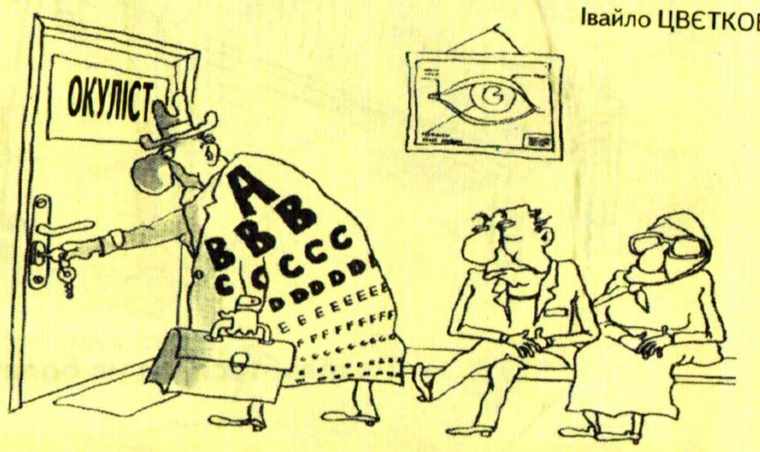

Живко ТАБАКОВ

❄ ❄ ❄

Петер уперше прийшов до церкви разом із малим сином. Та ось до них підходять із тацею для пожертв; малий шепче батькові:

— За мене не плати. Мені ще нема п'яти років.

❄ ❄ ❄

В Японії винайшли робота, який ловить злодіїв. У Токіо за 5 хвилин зловили 100 крадіїв, у Нью-Йорку — 250; у Софії за 5 хвилин украли робота.

Ніколай АРНАУДОВ

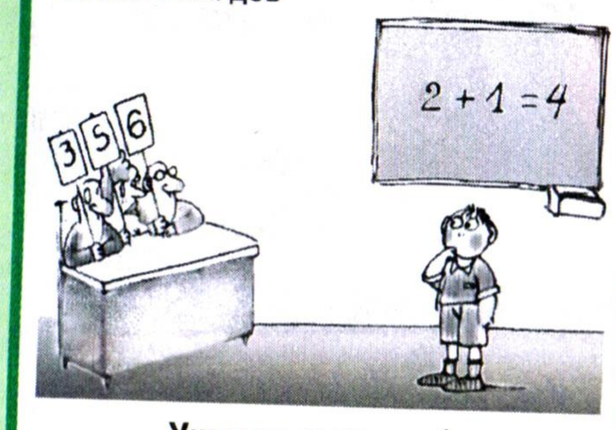

Учительське журі...

❄ ❄ ❄

Чи знаєте ви, що...

Нашій економіці шкодять чотири лиха: зима, весна, літо й осінь.

І з нашим футболом таке саме — теж чотири лиха: напад, півзахист, захист, воротар...

Веселін ЗІДАРОВ

1

2

СКАНВОРД

Василь ФЛЬОРКО

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

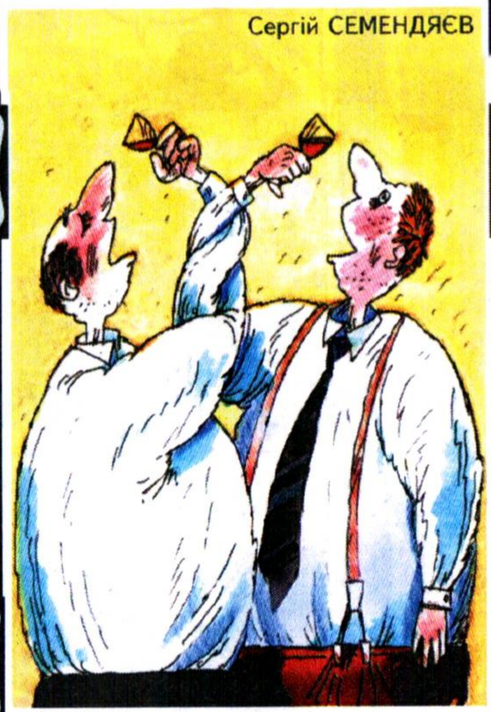

Дружина павича
Край Лесі Українки
Схованка для дулі
Гроза мишей
Столиця Італії
Наїдок із круп
Гламур
Літургія у католиків
Розділовий знак
Сорт цукерок
Начинка пиріжків
Розум, свідомість
Товар із-за кордону
Старійшина в Середній Азії
Перша страва
Позичені гроші
Темза, Єфрат, або Псел
Жіноча половина мусульманського дому
Батько у казахів
Бик під мостом
Передача м'яча
Лагідність
Невільник
Опади
Знак зодіаку
Її набивають на лобі
Домовленість
Лікарський фах (абр.)
Запалення ока
Жанр сатири і гумору
Земля під водою
Вміє обладнувати справи
Частина боксерського двобою
Золота ...
Косметичний засіб
Дурне ... без хліба
Польський порт
Всевидюще ...
Емблема на військовому кашкеті
Качан капусти
Кусюча комаха
Гостра м'ясна страва
Вогнева точка
Літак КБ Антонова

Склала Тетяна ДОБРОВОЛЬСЬКА.

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Говорила баба, як літала жаба.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 9

Газ. Газета. Еталон. Лонжа. Жаба. Базар. Зарплата. Платан. Нора. Оратор. Торпеда. Педагог. Гоголь. Ольга. Гамак. Мак.

ПЕРЕЦЬ № 10 (1614)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Юрій ІЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Засновник: Державне видавництво «Преса України».

Зареєстровано Державним комітетом телебачення і радіомовлення України. Свідоцтво КВ № 10334 від 30.08.2005 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера та вказати дату народження і домашню адресу.

Здано до набору 12.10.2010. Підписано до друку 22.10.2010. Формат 70x108/8. Папір офсетний № 1. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 8930 прим. Зам. 0110010. Ціна договірна.

Видається з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефоном: 454-81-13.

Internet: http//uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво «Преса України», 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

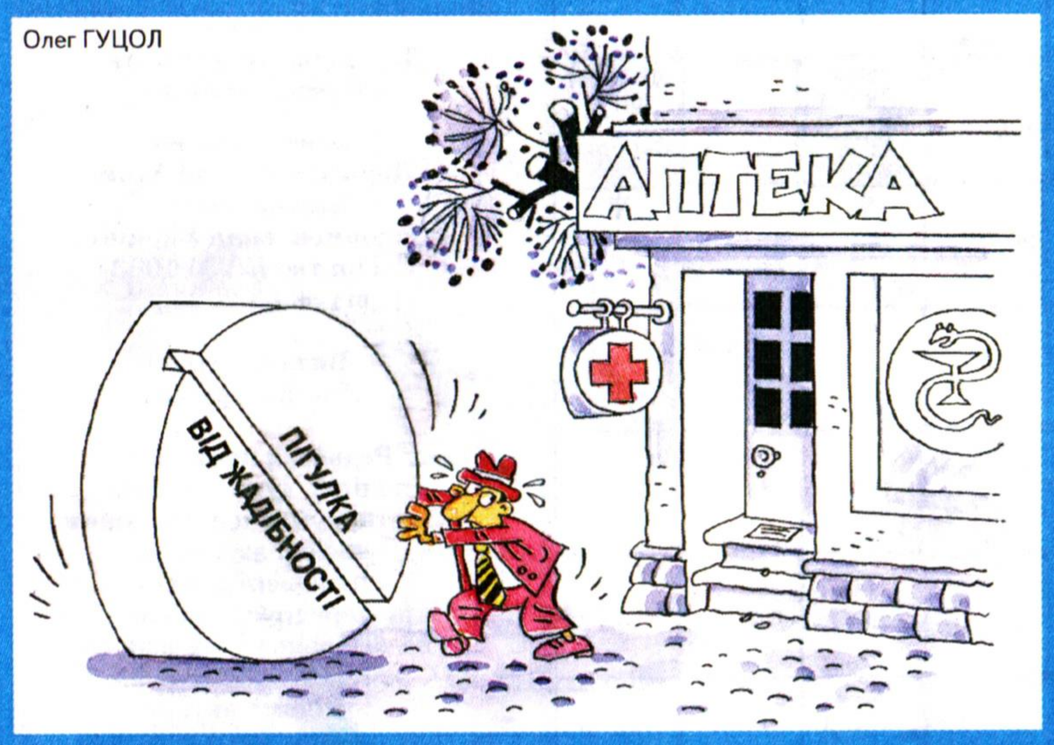

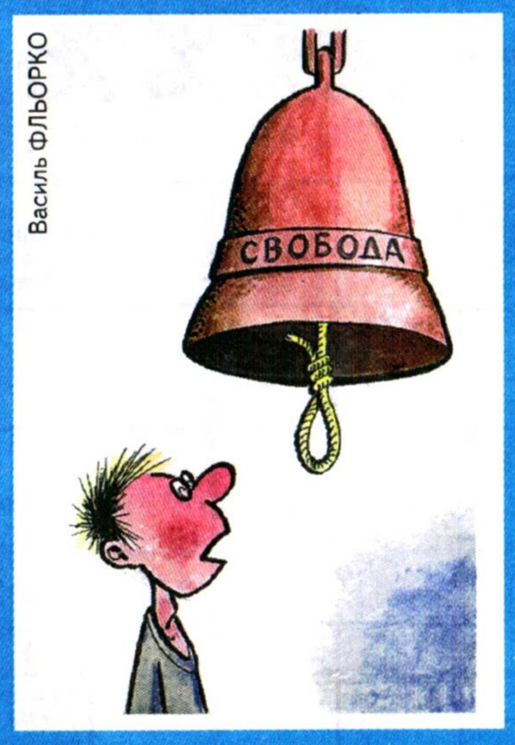

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:
ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.
ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.
ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!